

Lilac

เว่ยเฟิงจี้ลวี่ 微风几许 เสียงน

Luna แบล

紅茶 (Bambino) วาด

นิยาย
เคราห์
น้อย
ดวง
นั้น
เหวี่ยงให้ฉัน
3
กับ
นาย

เว่ยเฟิงจี้ลวี่ 微风几许

เขียน

Luna

แปล

การอ่านดีอรรถาธิบายหนังสือ

คำนำสำนักพิมพ์

สวัสดีค่ะคุณผู้อ่านที่รักทุกท่าน และแล้วเล่มสุดท้ายซึ่งเป็นบทสรุปของเรื่องดาวเคราะห์น้อยดวงนั้น เสร็จเรียบร้อยแล้วนะคะ หวังว่าคงจะติดใจกันมาบ้างแล้ว

หลังจากทั้งสองคนต้องผ่านอะไรมาด้วยกันมากมาย พวกเขาได้ไปรับประทานอาหารแสนอร่อยจนอ้วกกันเลยทีเดียว แต่สิ่งสุดท้ายที่ยังขาดไปสำหรับพวกเขาคือ “การทำพันธะถาวร” ซึ่งดูเหมือนจะเป็นกำแพงชิ้นใหญ่ที่สุด หลังเชื่อได้แต่รอเวลาให้ไอเมก้าตัวน้อยของเขาถึงรอบสัปดาห์จะได้รู้ตัวเลยว่า เขาจะเอาชนะเจ้าระดับความเข้ากันของฟิโรโมนอันต่ำเตี้ยเรี่ยดินนี้ได้หรือไม่

สุดท้ายนี้ ขอขอบคุณทุกท่านที่ให้การสนับสนุนผลงานของสำนักพิมพ์มาโดยตลอด ขอให้ทุกท่านอิมเมไปกับเรื่องราวของทั้งคู่และผองเพื่อน แล้วพบกันใหม่อีกครั้งกับผลงานเรื่องหน้าของสำนักพิมพ์เร็ว ๆ นี้ค่ะ

ด้วยรัก

บทที่

67

ด้วยโครงสร้าง ทางสรีระของโอเมก้าเป็นตัวกำหนดให้พวกเขามีเกราะป้องกันตัวเองตั้งแต่เกิดที่ยากจะทำลายได้

การศึกษามากับคับแน่นย้ำว่า มีเฉพาะช่วงฮีทที่รุนแรงมาเยือน มดลูกอันบอบบางของโอเมก้าจึงจะเปิด มิฉะนั้นหากไม่ใช้กำลังก็ไม่สามารถถูกล้ำเข้าไปได้ ช้ำยังอาจทิ้งรอยแผลชั่วชีวิตไว้ได้ด้วย

นั่นกำหนดให้อัลฟาต้องอดทนรอ เมื่อถึงช่วงเวลาล้ำค่าที่จะมีเพียงปีละครั้ง พวกเขาถึงจะหลaysิ่งขวางกันแล้วทำพันธะถาวรกับโอเมก้าของตัวเองได้

ดังนั้นการพยายามทั้งกลืนและพันธะของตัวเองไว้ให้นานขึ้นในช่วงที่ไม่ใช่รอบฮีทจึงเป็นสัญชาตญาณของอัลฟาทุกคน

แต่หลังเซ่อก็ยังทำเกินขอบเขต

เขาฝังเขี้ยวลงบนต่อมหลังคอของสวี่ถึงใจอีกครั้ง

การทำพฤติกรรมซ้ำๆ ทว่าไร้ประโยชน์อยู่นูหลายต่อหลายครั้งทำให้ทั้งคู่ทุกข์ทรมาน คนหนึ่งเจ็บจากการถูกกัดที่หลังคอ อีกคนเป็นเพราะรู้สึกว่าการพันธะที่ตนทำไว้มันไม่ลืบกพอ

แต่พวกเขากลับไม่คิดจะหยุดพฤติกรรมในลักษณะนี้

สำหรับพวกเขาแล้ว...จะรอให้ถึงรอบฮีทของสวี่ถึงใจหรือไม่ บางทีอาจไม่มีข้อแตกต่างอะไร เรื่องนี้พวกเขารู้แก่ใจ

ครั้งนี้ก็แค่อยากทิ้งอะไรไว้ให้มากขึ้น

ต้นคอ แขน ไหล่

จนถึงต้นขา

กัดครึ่งแล้วครึ่งเล่า

- นอกจากสุนัข ก็มีแต่แวมไพร์ที่จะทำแบบนี้

สวี่ถึงโจวนอนคว่ำอยู่บนเตียงหลังใหญ่ เรือนร่างขาวผ่องเต็มไปด้วย

รอยกัด

“อ้า” เมื่อถูกเติมเต็ม เขาก็อดส่งเสียงไม่ได้แม้จะอยากปิดใบหน้าตัวเองไว้

จำไม่ได้แล้วว่าเข้าไปครั้งที่เท่าไร

เข้าไปลึกขึ้นทุก ๆ ครั้ง

หลายครั้งที่เกือบบุกเข้าไปถึงปากทางมดลูกในขณะที่ไม่ใช่รอบฮิท

เจ็บจนร่างสวี่ถึงโจวสิ้นสะท้อน

เมื่อฟิโรโมนของอัลฟาแทรกซึมผ่านการทำพันธะกับโอเมก้าตั้งแต่หัวจรดเท้า จากในสู่นอก จนมั่นใจว่าจะไม่เจ้อจางในระยะเวลานั้นๆ พวกเขาจึงพักผ่อนกันหลายชั่วโมงในที่สุด

สวี่ถึงโจวตื่นขึ้นมาอีกทีก็เป็นช่วงกลางคืน

ภายในห้องเจียบสังกัด มีโคมไฟเล็กสว่างอยู่ดวงหนึ่ง ทั้งสองห่มผ้าบางผืนเดียวกัน เครื่องปรับอากาศแบบเซนเตอร์แอร์ส่งเสียงเบาๆ ชวนให้สบายใจ หลังเขื่อนนอนอยู่ทางขวาโดยกอดเขาไว้ในอ้อมอก

เมื่อสวี่ถึงโจวเงยหน้าขึ้นก็จะเห็นใบหน้านายมหลับอันไร้ที่ติของหลังเซอ “ตื่นแล้วหรือ”

พอเขาขยับตัว ขนตาของหลังเซอก็สั่นไหวเหมือนรู้สึกตัวก่อนจะลืมตาราวกับแค่กำลังแก้งหลับ

นั่นเป็นสายตาที่อึมครึม มีความอ่อนโยนซ่อนอยู่ในนั้น ความบึ้งทำและกระหายอยากในตอนแรกมลายสิ้น มีแต่ความรักใคร่อาวรณ สวี่ถึงโจวถูกมองด้วยแววตานี้จนหัวใจพองโต มีความรู้สึกมากมายที่บรรยายไม่ถูกไปหวัระเพื่อมอยู่ในใจ

บางทีนี้อาจเป็นความหมายของการทำพันธะ

กลืนหิมะแรกของเขา
 ถูกโอบล้อมอยู่ใต้อาทิตย์ผลาญ
 กลายเป็นแอ่งน้ำขุ่นน้ำและหวานขึ้น
 กลืนอายนี้บอวลอยู่ในห้อง คล้ายธารน้ำยามฤดูใบไม้ผลิไหลผ่าน
 พาร่างที่ตระกองกอดกันของพวกเขาให้โยกไหวแผ่วเบาไปตามคลื่น
 “หิวหรือเปล่า” หลังเชอถามอีก ทั้งยังประทับจูบที่หน้าผากเขาทีหนึ่ง
 สวี่ถึงใจรู้สึกโกรธนิดหน่อย
 ใต้เครื่องตอกเสาเข็มนี้ ปานนี้ถึงเพ็งมาถามว่าหิวหรือเปล่านั้นหรือ
 ระหว่างนั้นตอนเขาร้องว่าหิวก็บ่อนผลไม้นั้นในห้องรับแขกให้ไม่กี่คำ ซึ่ง
 ไม่อยู่ท้องเลยสักนิด
 หนึ่งวันหนึ่งคืนเชียวนะ...เขาช่างลำบากแท้!
 เดี่ยวก่อน
 สวี่ถึงใจสะดุ้ง นึกเรื่องหนึ่งขึ้นมาได้ “...แม่แล้ว”
 เพ็งเปล่งเสียงก็พบว่าเสียงตัวเองแหบหนักกว่าเดิม
 ลนลานตื่นหนีออกจากอ้อมแขนของหลังเชอ ลุกไปควานหาหม้อถือ
 ไม่รู้ว่าเหนียวหรือหิว เท้าแตะพื้นแล้วเกือบทรงตัวไม่อยู่ เขาอ่อน
 จนแทบทรุดลงไปคุกเข่าบนพรม อีกคนยื่นแขนยาวๆ มาโอบไว้ ตัวเขา
 จึงสัมผัสกับแผงอกอุ่นหนาอีกครั้ง
 ทั้งสองคุกเข่าอยู่บนพรม หลังเชออยู่ในท่ากึ่งคุกเข่า เอาคางวางบน
 กระหม่อมของเขาจากด้านหลัง “ไปไหน”
 เสียงเฉื่อยเนือยของอัลฟาที่นอนหลับเต็มอ้อมทำให้ใบหูของสวี่ถึงใจ
 แดงทันที
 เดิมทีก็เย็นไม่ไหว ต้องให้หลังเชอทอดพุงไว้จากด้านหลัง คราวนี้
 ยิ่งเดินไม่ได้เข้าไปใหญ่ จึงทิ้งน้ำหนักนั่งเอนหลังใส่อ้อมกอดของอีกฝ่าย
 เสียเลย
 ภาพจากหวมไหวสดใหม่ไม่นับถ่วงลอยผ่านเข้ามาในหัว น่าตื่นเต้น
 กว่าในความฝันของเขาเยอะ
 เขาจับแขนของหลังเชอแล้วรีบร้อนบอก “วันนี้ผมยังต้องเข้าจากรวม

ถ้าไม่ไป พวกเขียวยางกับฉินเปาก็จะถ่ายไม่ได้ เมื่อวานผมบอกคุณไปแล้ว”

หลิงเซ่อท้วงเขา “เมื่อวานขึ้น”

สวีถึงใจตัวแข็งเป็นหิน “???”

หลิงเซ่อ “ตอนนี้อยู่ที่”

หนึ่งวันสองคืน?!

นี่มันเรื่องที่มีมนุษย์มนาเขาทำกันละอะ!

ต่อให้เป็นรหัสผูกคู่ครั้งแรก ก็ควรปล่อยเขาไปถ่ายฉากวันนั้นให้เสร็จ แล้วค่อยกลับมาต่อก็ได้เนี่ย คิดว่าเขาไม่เคยเรียนวิชาสุขศึกษามาก่อนหรือไง คนนะไม่ใช่เครื่องจักร อยากรู้ก็ลองไม่ถึงกับจะมีอะไรกันตลอด ยี่สิบสี่ชั่วโมงเสียหน่อย!

สวีถึงใจไม่เคยทำเรื่องไร้กฎเกณฑ์ ผิดนัดตามอำเภอใจแบบนี้มาก่อน เขากระวนกระวายใจ แต่ตอนนี้เป็นเวลาเข้านมิด ต่อให้บินกลับไปก็กองถ่ายก็ไม่มีใครรอถ่ายละครกับเขาแล้ว

“ลาหยุดให้นายแล้ว” หลิงเซ่อแกสั่งเขาพอแล้วจึงเอ่ยปากอย่างเรื่อยเรื่อย จับสวีถึงใจหันกลับมาจูบที่เรียวปาก “บอกว่านายอินกับบทมากเกินไป ตามวมจนออกไปเจอใครไม่ได้ ต้องปรับสภาพจิตใจนิดหน่อย”

สวีถึงใจสบายใจขึ้นบ้าง อีกทั้งถูกจูบจนสบายตัว เขาเอามือคล้องคอ หลิงเซ่อพลางจูบตอบอีกฝ่าย “เหตุผลแย่งจ้ง คราวหน้าผมทำแบบนี้ไม่ได้แล้ว”

หลิงเซ่อตอบ “อืม” เร็วแรงกลับมาแล้ว “ไม่ได้แล้ว”

บทรักบทใหม่เริ่มต้นขึ้นอีกครั้ง

หลิงเซ่อสอดแทรกกายเข้าไปด้านในอีกครั้งในท่านั่ง

“อืม...”

เข้าไปได้ราบรื่น สวีถึงใจกลั่นเสียงไม่อยู่ เขากอดหลิงเซ่อแน่น ท่ามกลางความสุขสม รับแรงสั่นไหวระลอกใหม่ สายตาเหลือบไปเห็นรอยกัดบนแขนตัวเอง

บางจุดถึงกับเป็นรอยถลอก

นั่นทำให้ดวงตาสวีถึงใจร้อนผ่าว “หลิงเซ่อ...”

เขากัดริมฝีปาก เอ่ยประโยคที่คิดมานานแสนนานออกมา “...คุณ

...คุณทำพันธะถาวรกับผมตอนนี้เลยเถอะ”

แน่วแน่มิเหลื่อทางถอย

ไม่สนเรื่องโครงสร้างทางสรีระ

ไม่สนว่าจะบาดเจ็บหรือไม่

ขอแค่มีความเป็นไปได้เพียงหนึ่งในหมื่น เขาก็ยินดีทดลอง ไชว่คว่า
ทุกโอกาส ให้ความเป็นไปได้นั้นเกิดขึ้นก่อนเวลา

หลังเช่ฮยุดชยับกกาย

สวี่ถึงโจวมองลึกเข้าไปในดวงตาของเขา ยืนยันราวกับให้สัตย์สาบาน
“ผมไม่กลัวเจ็บ”

หลังเช่ฮยุดชยับกกาย ก่อนจะขบฟัน โนม้ตัวลงไปจูบอีกฝ่าย
“ไม่ เราจะรอให้ถึง...รอบสี่ของนาย”

สวี่ถึงโจวหายตัวไปสามวัน

โทรศัพท์สายแรกที่เขารับคือจินเป่า ประโยคแรกก็อีกฝ่ายพูดกระแทกใส่
ก็คือ “สวี่ถึงโจว นายหายหัวไปไหน ไม่อยู่ที่ห้อง โทรศัพท์ก็ไมรับ นายไม่รู้
หรือไม่ว่าฉันเป็นห่วง อย่ามาอ้างกับฉันว่านายอินกับบ๊องอะไรนั่น นายวิ่งแจ้น
ไปหาหลังเช่แล้วละสิ”

สวี่ถึงโจว “ฉันเปล่า”

จินเป่าชะงัก ก่อนถามทันที “นายเป็นใครเนี่ย”

สวี่ถึงโจว “...”

จินเป่า “นายเป็นอะไรไป ทำไมเสียงเป็นเบ็ดขนาดนี้”

คราวจนเสียงแหบ

สวี่ถึงโจวพูดในใจเบา ๆ จากนั้นก็เสริมอีกประโยค “เขาเป็นฝ่าย
มาหาฉันเอง”

จินเป่า “เทพเซ่มาหานายหรือ จั๊นดีเลย นายถือโอกาสนี้หัวนแสนให้
ให้เขากัดทีหนึ่ง -”

พูดถึงตรงนี้ จินเป่าก็หยุดชะงักไปกะทันหัน ไหวพริบทำงานฉับไว
เข้าใจว่าอะไรเป็นอะไรทันที

สายโทรศัพท์ถูกตัดไป

สวี่ถึงโจวโห. กลับหาเขาทันที โห. ไปสองรอบจินเปาก็ไม่รับสาย
ราวกับไม่อยากฟังเสียงของสวี่ถึงโจวที่ ‘ฟังปุ๊บก็รู้ปั๊บว่าไปทำอะไรมา’ จึง
ตอบอีกฝ่ายด้วยการส่งข้อความมาทางแชต

จินเปา [รับกวนแล้ว (ยิ้มแบบคนมีมารยาท)]

สวี่ถึงโจว [...]

จินเปา [โดนความรักกระแทกเข้าเต็มตา (น้ำตาเป็นสายเลือด)]

สวี่ถึงโจว [อย่าดี ฉันทำเกินเหตุขนาดนี้แล้ว นายรีบมาทูปฉันเร็ว]

สวี่ถึงโจว [ตอนมาทูป ช่วยแวะเอาเสื้อผ้ามามาให้ฉันด้วยสักสองสามชุด
(บอบบางและเสียงค่อย) ขอแบบแขนยาว...]

เขาลาหยุด ไม่อยู่ที่กองถ่าย อุณหภูมิไม่สะดวกจะโผล่ไป ไม่อย่างนั้น
จะถูกถามนั่นถามนี่ เธอจึงไปเที่ยวเล่นที่เมืองข้างๆ โรงถ่ายทำเสียเลย

ส่วนเสี่ยวอันยี่งโผล่ไปที่นั่นไม่ได้ ผู้ช่วยของหลิงเชอั่นมีชื่อเสียง
กว่าดารารายละแถวตัวเล็กๆ ด้วยซ้ำ เหล่าแฟนคลับเรียกเสี่ยวอันอย่าง
เป็นกันเองว่า ‘ฟิอัน’ เห็นได้ว่าเขามีสถานะสูงส่งแค่ไหน

จินเปา [ไม่รู้จักขอให้เทพเซ่อซื้อให้ละ (มองเหยียด) (มองเหยียด)
(มองเหยียด)]

แบบนี้ยังไม่สะดวกเข้าไปใหญ่

สวี่ถึงโจวรู้ว่าจินเปาปากร้ายแต่ใจดีและต้องมานะ จึงส่งโลเกชั่นไป
ให้อีกฝ่ายโดยตรง

จินเปาตอบกลับมาตามคาด [เซี่ย เจ่งวะ สนุกกันจนลืมวันลืมคืน
ในถิ่นตัวเองก็ยังไม่รู้ ฉันสับประมาทพวกนายเกินไปเอง]

สวี่ถึงโจวเพิ่งรู้ว่าที่นั่นคือที่ไหนก็ตอนไปห้องน้ำเองวันนี้

อักษรภาษาอังกฤษที่ปักบนผ้าขนหนูเหมือนกับโลโก้ในท้องถิ่น ตอนนั้น
เขาเหลือบมองเว็บหนึ่งแคร์รีกว่าคูนๆ ตอนนั้นเพิ่งรู้ตัวว่าเป็นโรงแรมที่อิงเงิน
นี้ครึ้มแล้วลงทุนไม่ใช่หรือ

อิงเงินเคยมาถ่ายทำที่โรงถ่ายทำแค่สองครั้ง ครั้งละครึ่งปี ตอนนั้น
เขาไม่พอใจที่สภาพแวดล้อมที่นี่แย่มากเกินไป จึงหาที่ดินผืนหนึ่งมาสร้างโรงแรม

ให้ตัวเองพัก พร้อมถือโอกาสหาเงินจากเหล่านักแสดงในกองถ่ายไปด้วย
ตอนนั้นก็เป็นที่กระแสนิยมในการอยู่ช่วงหนึ่ง ที่นี้แม่หุหราก็ส่วนหุหรา
สะดวกสบายก็ส่วนสะดวกสบาย แต่ท้ายที่สุดแล้วทำเลไม่ดีพอ เหล่า
นักแสดงเหนื่อยกันจนอยากปักหลักในกองถ่ายให้รู้แล้วรื้อรถ มีหรือจะอยาก
ตะลอนไปไหนอีก เวลาผ่านไป ที่นี้ก็มียกบรรดานักธุรกิจจำนวนหนึ่ง
แวะเวียนมาพักเท่านั้น

พูดสั้นๆ ก็คือ...เสียบเป็นเป้าสัก

หลังเชือกก็คือผู้ลงทุนอีกคนหนึ่งของโรงแรมนี้

มิน่า ตอนนั้นถึงกล้าจูงมือเขาเดินอาดๆ เข้าข้างใน

อาจเท่ากับหมาโรงแรมแล้ว

“ใครโทร.มา” หลังเชือกถาม

ทั้งสองนั่งบนโซฟา รอบๆ ห้องข้าวของกระจัดกระจายจนดูไม่ได้
แต่สำหรับพวกเขา เมื่อก็อาบน้ำด้วยกันจนสะอาดหมดจดดีแล้ว บริเวณ
ที่ต้องทลายบนร่างกายก็ได้รับการดูแลอย่างเอาใจใส่

การร่ำพูกุครั้งแรกของอัลฟ่าผ่านพ้นไปแล้วในที่สุด

ผมของสวีถึงใจยังไม่แห้ง หลังเชือกหยิบผ้าขนหนูมาเช็ดผมให้ ส่วน
ตัวเองสวมแค่เสื้อคลุมอาบน้ำสีขาวตัวเดียว ใบหน้าเรียบเฉย

ไม่มีใครรู้ว่าได้เสื้อคลุมนั้น แผ่นหลังของหลังเชือกเต็มไปด้วยรอยช่วน
แดงๆ บนตัวก็มีรอยฟื่นเช่นเดียวกัน

ตัวการจะเป็นใครไปไม่ได้นอกจากเขา

ทั้งสองต่างมีร่องรอยบาดเจ็บสถานเบาทั่วร่าง รวากับชกต่อยกันมา
ยกหนึ่งอย่างไรรายนั้น

สวีถึงใจว่า “จินเปานะ อีกเดี๋ยวเขาจะมารับผมแล้ว”

งานก็ต้องทำต่อ ใช่ว่าจะไม่สนใจได้

หลังเชือกเองก็โดดงานไปหลายงาน ซื่อถุหยาไม่ได้โทรศัพท์มาจิก
แม้แต่สายเดียว อาจเพราะรู้ว่าถึงโทร.มาก็เปล่าประโยชน์ จึงปล่อยเขาทำ
ตามใจไปหลายวัน อิมหน่าสำราญแล้วก็ต้องกลับไปทำงานแต่โดยดี - เวลาคือ
สามวัน สวีถึงใจเข้าใจแล้วว่าเพราะอะไรหลังเชือกถึงไม่ยอมให้ค่อยเป็นค่อยไป

หวงเซียนเองก็ไม่ได้โทร.หาสวีถึงโจว

ในสามวันนี้ ชีวิตของทั้งสองเงียบสงบอย่างที่ไม่เคยมีมาก่อน นั่นแสดงว่า...ทุกคนรู้กันว่าสามวันนี้พวกเขาทำอะไรกัน

สวีถึงโจวสร้างปั้นหนานิ่ง หลังเขายังไม่ใส่ใจเลย ดังนั้นเขาเองก็ไม่จำเป็นต้องใส่ใจหรอก

ใครบ้างที่จะไม่มีความรัก

เหียวบินของหลังเช่อคือเวลาสี่ทุ่ม

สนามบินเล็ก ณ โรงถ่ายทำซ่อนเร้นไปกับม่านราตรีกาลเพื่อป้องกันไม่ให้เหล่าคนสอดรู้สอดเห็นเก็บภาพไปได้ ตอนนี้พวกเขายังเป็นประเด็นร้อน แต่ทั้งคู่กลับยังไม่คิดจะเปิดเผยความสัมพันธ์ด้วยเหตุผลบางประการ

ไฉ่ยิ่นซื้อฉินเปา หลังเช่อก็จำเรื่องที่สวีถึงโจวบอกเขาเมื่อครั้งที่แล้วได้ เขาโยนผ้าขนหนูออกไป “ก็คือเพื่อนนายสมัยก่อนคนนั้นแหละ”

“อืม” สวีถึงโจวตอบโดยดี “เขาเคยเล่นเอ็มวีให้คุณด้วย ผมเคยบอกคุณแล้วใช่ไหม เขารู้เรื่องคุณ”

หลังเช่อเลิกคิ้ว “เขารู้เหรอ”

สวีถึงโจว “อืม...เรื่องของเราเมื่อก่อนหลายๆเรื่อง เขาเป็นคนเล่าให้ผมฟังเอง ตอนนั้นผมมักเอาไปคุยให้เขาฟังบ่อยๆ เขาจึงพอจำได้บ้างก็เลยเล่าให้ผมฟัง ทุกครั้งที่เขาเล่า ผมจะอดนึกตามไม่ได้ ดูว่าพอจะจำอะไรได้บ้างหรือเปล่า”

ในที่สุดก็พูดถึงหัวข้อนี้แล้ว

ทั้งสองพร้อมใจกันเงียบไปชั่วขณะ

ระหว่างพวกเขา มีช่องว่างของเวลาสี่ปีขวางกั้นอยู่

ทั้งยังมีความทรงจำที่สวีถึงโจวสูญเสียไปด้วย

ตอนนั้นทำไมสวีถึงโจวถึงอ่อนแอแบบนั้น แค่ว่าเรื่องระดับความเข้กันก็รีบร้อนถึงขั้นกุเรื่องอัลฟาคนหนึ่งขึ้นมาเพื่อจะเลิกกับเขา อัลฟาที่ปรากฏตัวที่บ้านตระกูลสวีคนนั้นคือใคร มีแต่สวีถึงโจวจำเรื่องราวในอดีตพวกนั้นได้ถึงจะมีคำตอบ

หลังเช่อมองเขา “ตัวเล็ก นายจำได้แค่นี้”

สวี่ถึงโจวตาแดงทันที ไม่รู้เพราะอะไรคำถามนี้ถึงทำให้เขาอยากร้องไห้
เอามากๆ

เขาโง่เกินไป ทำให้ไม่ถึงไม่เปิดอกกับหลิงเซ่อให้เร็วกว่านี้

ทั้งที่หลิงเซ่อก็รอเขาอยู่ตรงนั้นแท้ๆ

“ผมจำห้องของคุณได้” เขาบอก “จำหน้าต่างบานนั้น จำชั้นหนังสือ
แล้วก็พัดลมพัดานได้ ผมยังจำได้ด้วยว่าคุณสอนผมทำการบ้านที่นั่น...”

พูดถึงตรงนี้ก็เขาก็หยุดชะงักไปทันที

คำต่อจากนี้ไม่รู้จะเล่าต่ออย่างไรดี

“แล้วอะไรอีก”

หลิงเซ่อถาม

สวี่ถึงโจวบอก “แล้วก็...คุณจูบผม ตามผมว่าเมื่อไหร่จะโตสักที
ยังบอกให้ผมอ่อนนวยนาด แล้วคุณถึงจะยอมสอนผมแก้โจทย์ ภาวขาดๆ
หายๆ ปรากฏในฝัน บางครั้งก็ไม่เรียงลำดับอะไรเลย เดี่ยวเป็นตอนที่อยู่
ในห้อง อีกเดี๋ยวก็เป็นตอนที่จักรยานบนถนน ตอนแรกสุดก็เห็นหน้าไม่ชัด
ตอนหลังถึงค่อยๆ เป็นรูปร่างหน้าตาของคุณ ตอนแรกผมนึกว่าเป็นผล
จากการชื่นชมโอตอล คุณเป็นคนที่ผมเอามาจินตนาการ เรื่องพวกนั้นไม่ใช่
เรื่องจริง เพราะฉันผมเลยไม่ได้ฝันแบบนั้นไปอีกพักใหญ่ จนกระทั่งพักหลัง
ได้มาเจอคุณถึง...”

นัยน์ตาของหลิงเซ่อเป็นสีเข้มขึ้น

พักหนึ่งเขาจึงเอ่ยปาก “หลังจากเจอฉันนั้นแหละ”

สวี่ถึงโจวย้อนความ “อืม จำได้ไหม คินวันงานเลี้ยงประจำปี ผมไป
ขอยืมโทรทัศน์ที่ห้องคุณ หลังจากกลับไปก็เริ่มฝันอีกแล้ว”

เล่าถึงตรงนี้ก็เขาก็เสริมอีกว่า “วันนั้นเพิ่งเจอกัน พี่หยาก็ให้พวกเรา
ไปออกรายการด้วยกัน คุณบอกว่าถ้าอยากรจะให้คุณสอนผมก็รอชาติหน้าเถอะ
ผมยังนึกว่าคุณเกลียดชังหน้าผมสุดๆ...”

เพ่งขาดคำ

หลิงเซ่อก็รวบเขาไปกอด

หลิงเซ่อซาบซึ้งตื้นตันเกินไปเธอ!

จู่ๆ สวีถึงโจวก็รู้สึกหวั่นใจนิดๆ ที่ได้รับความรัก รีบฉวยโอกาส ตัดพ้อเบาๆ “ตอนนั้นถ้าคุณแสดงท่าที่ตีกว่านั้นหน่อย ด่าผมตรงๆ มาเลย ลักซุด พวกเราก็คงไม่ต้องเสียเวลาขนาดนี้ ความพยายามอยู่ที่ไหน ความสำเร็จอยู่ที่นั่น พวกเราก็ยังต่อกันติด นินย้าน้ำเน่ายุ่งซุ่มยังไม่กล้าเขียน พล็อตนี้เลย...”

บรรยากาศเงียบขรึม

ในฐานะผู้ช่วยห่วยๆ สวีถึงโจวเริ่มใจฝ่อ “แต่ผมรู้ว่าตัวเองทำเกินไป คุณถึงเป็นแบบนี้ ถ้าเป็นคนอื่น ป่านนี้ชี้แจงแก้ไปแล้ว”

เพราะถูกกอด เขาจึงมองไม่เห็นสีหน้าของหลิงเซ่อ

ผ่านไปนานพักใหญ่จึงได้ยินเสียงแหบพร่าของอีกฝ่าย

“นายรู้ก็ดีแล้ว”

บทที่

68

เมื่อรู้ว่าเที่ยวบินของหลิงเซ่อคือช่วงสี่ทุ่ม อยู่ได้นานสุดถึงสองทุ่มก็ต้องไป
สนามบินแล้ว ฉันเป้าจึงกะเวลามาถึงอย่างคนเข้าอกเข้าใจ แถมไม่ได้พาผู้ช่วย
มาด้วย

สี่ถึงใจเปลี่ยนเป็นชุดที่ฉันเป้าเอามาให้แล้ว ทั้งสามจึงไปที่ลาน
จอดรถของโรงแรมด้วยกัน

เวลาห่างกันสองปี ฉันเป้าถึงได้เห็นซูเปอร์สตาร์ระดับเทพคนหนึ่งในระยะ
ประชิดอีกครั้ง

อีกฝ่ายเหมือนจะตัวสูงกว่าในความทรงจำ ใบหน้าที่มองออกว่ามี
สายเลือดต่างชาติผสมฉายแววเรียบเฉย เวลาที่นัยน์ตาคมลึกมองคน
ง่ายเหลือเกินที่จะทำให้คนถูกมองหลงเสน่ห์บุคลิกของเขาจนสมองหยุด
ทำงาน

ฉันเป้าที่เป็นคนพูดจาฉะฉาน เจอหลิงเซ่อเมื่อก็ก็ยังเกร็งนิด ๆ

ต่อให้รู้มานานแล้ว แต่เมื่อเจอหลิงเซ่อตัวเป็น ๆ เขาก็ยังไม่อยากเชื่อว่า
หลิงเซ่อคืออัลฟาที่จับสี่ถึงใจจนหายใจไม่ออกคนนั้น!

หลิงเซ่อไม่อยากไป

สี่ถึงใจเองก็ไม่อยากไป

คู่รักที่กำลังหวานชื่นและเพิ่งผ่านช่วงผูกคอตายต้องแยกกันถึงครึ่งเดือน
นับว่ากลักรลื่นฝืนใจมาก

เดินด้วยกันสามคนแท้ ๆ เมื่อไปถึงรถ ฉันเป้ากลับพบว่าเหลือแค่

เขาคคนเดียว

เมื่อหันไปมองก็เห็นสองคนนั้นนั่งทำอยู่ไกลๆ จูงมือกัน ไม่รู้พูดคุยอะไร ไม่ทันสังเกตด้วยซ้ำว่าฉันเฝ้าเดินทิ้งห่างไปแล้ว เขาเป็นว่าบรรยายกาศทารุณกรรมคนโสดก็แล้วกัน

จูงมือสวีถึงโจวมาถึงรถ หลังเชอก็ีบอกกับฉันเฝ้าว่า “ขอบใจนะอุตลำหึงมารับเขาโดยเฉพาะ”

เป็นมิตรขนาดนี้เลยหรอ

ฉันเฝ้าหัวเราะแห้งๆ “ฮาๆ ไม่...ไม่ต้องเกรงใจครับ”

ทำทีก่อนและหลังนี้ต่างกันเกินไปแล้วมั้ง!

สองปีก่อนหลังเชอก็ีมีชื่อเสียงมากแล้ว แม้จะไม่ได้ดังในระดับเดียวกับปัจจุบัน แต่ตอนนั้นหลังเชอก็ีไม่ค่อยสนใจใครจริงๆ ฉันเฝ้าถ่ายมิวสิกวิดีโอกับเขาจนเสร็จก็ได้คุยกันไปไม่กี่ประโยค แรกสุดมักมีคนว่าร้ายหลังเชอก็ีว่าเขาชอบซัดสีหน้า วางท่าใหญ่โต จากนั้นผู้คนที่ค่อยๆ พบว่าเขาจริงจังกับการทำงาน ไม่เคยมาสาย ไม่ปันข่าวซู้สาว เรื่องสำคัญที่สุดคือเขามีความสามารถที่ไม่มีใครเทียบชั้นได้จริง จึงกลายเป็นตัวแทนของซูเปอร์สตาร์ผู้สูงส่งเย็นชาและไกลเกินเอื้อม

แต่ตอนนี้...

เป็นไปตามคาด ทำทีสูงส่งเย็นชาอะไรนั้น มันแล้วแต่คนด้วย

อีกอย่าง ไม่ต้องเกรงใจบ๊าอะไรละ

ฉันเฝ้าไม่รู้จะเริ่มจิกกัดจากเรื่องไหนก่อน เขาชอบเสื้อผ้ามาส่งตั้งไกล ญกอดความรักใส่ก็แล้วไป ยังต้องมาเห็นกับตาว่าการเผด็จศึกของชาวบ้านเขาดุเดือดเผ็ดร้อนขนาดไหนอีก - ที่สวีถึงโจวบอกให้เขาเอาเสื้อแขนยาวมาใช้ว่าจะไรเหตุผล บนแขนและข้อมือมีรอยกัดที่ชัดเจนปะปนกับรอยจูบคนอาบน้ำร้อนมาก่อนอย่างเขายังไม่เคยจัดหนักจัดเต็มขนาดนี้มาก่อนเลย!

แผ่นติดต่อมฟีโรโมนถูกเอามาใช้แทนพลาสติกเฝ้า เวลาสวีถึงโจวติดพวกมันจนทั่วตัว ส่งกลิ่นหอมยาสมุนไพรจางๆ กลบกลิ่นเปียกชื้นหลังผูกคูกับอัลฟาได้ไม่น้อย

บนตัวหลังเชอก็ีมีกลิ่นอายแบบเดียวกัน

กลืนอายอาทิตยผลาญเบาบางลง ผสานกับหิมะแรกแล้วกลายเป็น
กลิ่นหอมเย็นเฉพาะตัว

ไม่ถึงกับหวานเลี่ยน แต่กลับเหมือนละลายเป็นน้ำแอ่งหนึ่ง
ตอนที่ฉินเปาเฟิงรู้สึกถึง “...”

พวกคนร่าน!

หลังร่ำลากันแล้ว จู่ๆ หลิงเซ่อก็เรียก “ตัวเล็ก”

สวีถึงโจวหยุดท่าทางที่กำลังก้าวขึ้นรถ “หิมะ?”

ฉินเปารออยู่หลายวินาทีที่ไม่เห็นสวีถึงโจวขึ้นรถเสียที จึงหันไปมอง
แล้วตาก็แทบบอด

หลังเซ่อที่ใส่หน้ากากในตอนแรกดึงหน้ากากลงมาให้เห็นใบหน้า แล้ว
ก้มหน้าแลกรูกับสวีถึงโจว

นั่นเป็นอิริยาบถที่เต็มไปด้วยความเป็นเจ้าของ หลิงเซ่อหลุบขนตาลง
ครั้งหนึ่ง มือข้างหนึ่งโอบเอวสวีถึงโจว อีกข้างประคองท้ายทอยของเขา
จูบกลับปากอย่างไม่รีบร้อน

ฝ่ายหลังหน้าแดงปลั่ง ใช้มือกำชายเสื้อหลังเอวของอีกฝ่ายไว้นแน่น
ยอมให้ตักดวงอย่างว่าง่าย

กำลังเป็นช่วงที่ไม่อยากพรากจากกัน

หลิงเซ่อจูบไปพลางกำซับเสียงนุ่ม “กลับไปแล้วอย่าลืมหายา คินนี้
น่าจะถึงดึกเกินไป ไม่ต้องรอโทรศัพท์ฉันแล้ว”

สวีถึงโจว “ครับ”

หลิงเซ่อเฝ้าริมฝีปากกลางของอีกฝ่าย “พักผ่อนไวๆ นอนหลับให้ดีๆ
สักคืน”

สวีถึงโจวบอกทันที “ผมจะคิดถึงคุณนะ”

หลิงเซ่อจูบหัวสวีถึงโจว

จากนั้นเขาก็ยกมือถอดสร้อยคอของตัวเองมาสวมให้สวีถึงโจว
“สวมไว้”

หลิงเซ่อสวมสร้อยสีเงินเส้นเล็กเส้นนี้ไปหลายสถานที่ บรรดาแฟนคลับ
รู้กันว่าเขาชอบมันมาก

จัสส์ร้อยคอปเป็นดาวเคราะห์ดวงน้อยๆ เป็นเครื่องประดับที่ดีไซเนอร์ชื่อดังของฟอล ฟินเนีย ทำขึ้นอย่างพิถีพิถัน เมื่อสินค้าวางจำหน่ายในปีนั้นก็ขาดตลาดทันที ตอนนั้นหาซื้อไม่ได้แล้ว

ปกติสวี่ถึงใจไม่สวมเครื่องประดับจึงบอกว่า “ผมกลัวทำหล่นหาย”
 หลังเชื่อไม่ใส่ใจ “อย่าทำตัวเองหล่นหายก็พอ”

ความหมายของการกระทำนี้ชัดเจนแจ่มแจ้งว่าคือการแสดงความรัก
 จินเป่าหันกลับไปแล้วจมอยู่ในห้วงความคิด
 เขาเป็นใคร เขาทำอะไรผิด ทำไมเขาถึงต้องมาอยู่ที่นี่
 ในที่สุดก็รำลាក់เสร็จ

รถเคลื่อนตัวออกจากลานจอดรถแล้ว สวี่ถึงใจยังหันไปมอง เขารู้ว่ารถอีกคันจะออกจากตรงนั้นในอีกไม่ช้าแล้วมุ่งหน้าไปสนามบิน พาอัลฟาของเขาไปยังเมืองที่อยู่ห่างไกลจากเขาเป็นพันกิโลเมตร

พรุ่งนี้พวกเขาต่างมีงานของตัวเอง
 เมื่อรถวิ่งสู่ถนนสายหลัก มองไม่เห็นตัวโรงแรมแล้ว สวี่ถึงใจจึง
 สูดลมหายใจเข้าลึกๆ จับจัสส์ร้อยคอปเส้นนั้นปลงใจลอย

เพ่งแยกกัน เขาก็คิดถึงหลังเชื่อเสียแล้ว

หลังเชื่อจะคิดถึงเขาไหมนะ

สร้อยเส้นนี้เหมือนยังมีอุณหภูมิของหลังเชื่อหลงเหลือ

จินเป่าอดถามไม่ได้ “นายร้องไห้หรือ”

สวี่ถึงใจตื่นจากภวังค์ “ฉันเปล่าเว้ย”

เขานั่งตัวตรงบอกด้วยท่าที่ขึงขัง “ฉันกำลังคิดว่า บทของฉันหลังจากนี้จะไม่ยากเหมือนชิ้นก่อนหน้านี้แล้ว อีกไม่กี่วันฉันก็จะแตกหักกับหลูซิว เขารู้ว่าฉันกุมเบาเซสำคัญได้แล้วก็เลยอยากฆ่าฉัน ฉันรู้เรื่องก็เลยชิงไหวชิงพริบกับเขา สุดท้ายฉันได้หลักฐานมาไว้ในมือ แต่ก็ตายด้วยน้ำมือเขาอยู่ดี”

จินเป่า “???”

จินเป่าอดนับถือเขาไม่ได้ “นายเป็นมืออาชีพขนาดนี้ ฉันมองนายผิดไปเอง”

เมื่อถึงร้านลาอ้ายอาวรณ์อยู่กับแฟนหนุ่ม ไม่นานที่ต่อมาก็เอาการ
เองงานทันที มิน่า ถึงได้เข้าตาอาจารย์กู

สวีถึงใจบอกสบายๆ “อ้อ นายเข้าใจผิดแล้ว ฉันกำลังคำนวณว่า
งานนี้จะถ่ายเสร็จช้าสุดเมื่อไหร่”

ฉินเป่า “...”

สวีถึงใจ “ถ่ายเสร็จฉันก็กลับไปหาหลังเช่ได้แล้ว”

ฉินเป่า “...”

สวีถึงใจเอาแต่ใจลอยตลอดทาง

นอกจากคิดเรื่องที่ละครจะถ่ายเสร็จเมื่อไร เขายังคิดเรื่องอื่นด้วย
หลังเช่ไม่ได้บ๊อบบี้ให้เขานึกรายละเอียดความทรงจำในอดีต บอก
แค่ว่ารอเขากลับไปแล้วจะไปอยู่ที่ที่เคยไปด้วยกันในอดีตกับเขา ดูว่าจะจำเรื่อง
อะไรได้บ้างไหม

เวลาระชั้นขีดเกินไป อันที่จริงหลายวันนี้พวกเขาไม่ทันได้พูดคุยกัน
เท่าไร

สวีถึงใจอยากรู้เรื่องราวในอดีตมาก การได้รู้จากปากฉินเป่ากับ
หลังเช่ทำให้เขาตื่นเต้นและลึกลับ แต่ที่มากกว่านั้นยังมีความกลัวหา
อย่างถึงที่สุดด้วย

สำหรับเขาแล้ว เรื่องราวเหล่านั้นเหมือนสิ่งที่เกิดขึ้นเมื่อชาติภพก่อน
เขาปรารถนาอย่างยิ่งว่าจะจำมันได้

หลังเช่ต้องยุ่งกับงาน ตัวเขาก็ไม่ได้นั่งรอเฉยๆ

ใช้ว่าจะไม่มีความสำคัญ แต่...เขาไม่อยากทะเลาะกับเชี่ยหุย

สวีถึงใจเข้าวงการเดินแบบได้เป็นเพราะเชี่ยหุย

เชี่ยหุยเป็นออร์แกนไนเซอร์ แรกสุดเธอทำเกี่ยวกับการจัดแฟชั่นโชว์

สวีเว่ยเป็นทหาร แทบไม่มีชีวิตส่วนตัว สวีถึงใจจึงโตมากับเชี่ยหุย
ตั้งแต่เด็ก หลังความสัมพันธ์กับสวีเว่ยค่อยๆ มีรอยร้าว ทุกช่วงปิดเทอม
เชี่ยหุยจำต้องพาเขาไปทำงานด้วย สวีถึงใจจึงได้เริ่มคลุกคลีกับการ
เดินแบบตั้งแต่นั้น เนื่องจากเงื่อนไขสภาพแวดล้อมที่พรั่งพร้อมทำให้เขาอุ่น

กับงานจนเริ่มทิ้งการเรียน กลายเป็นเด็กเรียนแหย่นั้นใช่จะเข้าใจเหตุผลเสียทีเดียว

ซึ่งก็เป็นตอนนั้นที่เขาได้รู้จักกับหลิงเซ่อ

หลังจากนั้นทุกครั้งที่มาทำงานที่เมืองหลวงแล้วมีเวลาว่าง ทุกครั้งที่ปิดเทอม เขาก็จะไปใช้ชีวิตที่บ้านของหลิงเซ่อ

เซี่ยหฺยต้องรู้มากกว่าฉินเป่าแน่นอน

เขากำลังคิดว่าต้องทำอะไรถึงจะทำให้เซี่ยหฺยเล่าเรื่องเมื่อก่อนให้ฟัง โดยปราศจากอารมณ์ซุนมั่ว

ต้องทำอะไรถึงจะทำให้เซี่ยหฺยเชื่อว่าระดับความเข้ากันที่ต่ำกว่าเกณฑ์มาก ๆ ก็อยู่ด้วยกันได้

หลิงเซ่อไปปั๊บน ส่วถึงใจก็กินบั้งย่างกับฉินเป่ามือหนึ่งถึงกลับ โสดมาตั้งแต่คร่ำมารดา รวมแล้วยี่สิบสองปี สำหรับเขาแล้ว ‘เนื้อ’ นี้ที่ไม่ได้แปลว่า ‘เนื้อ’ นั้น ทางนั้นก็จะเอา ทางนี้ก็กิน

สองสามวันที่ผ่านมาหลิงเซ่อซ้อมวัดเรื่องอาหารการกินของเขา อย่างไรก็ตาม โอเมก้าเพคซายก็ไม่เหมือนโอเมก้าเพคทิง เพียงผ่านการร่วมรักมาหมาด ๆ หลิงเซ่อห้ามเขากินอาหารรสจัด

ด้วยเหตุนี้ตอนที่สั่งอาหารเขาถึงกับตาลุกวาว หิวโซจนเขมือบวูได้เป็นตัว

ร้านบั้งย่างแฉงลอยในโรงถ่ายทำคึกคักยามค่ำคืน นอกจากนักแสดงและทีมงานในกองถ่ายพากันไปอุดหนุนแล้ว ยังมีแฟนคลับส่วนน้อยที่รู้ดมาเผือกองที่นี้อุดหนุนด้วย

สั่งอาหารเสร็จ ฉินเป่าก็เดินออกไปรับโทรศัพท์

ส่วถึงใจเพิ่งนั่งลงก็มีแฟนคลับสองคนมาทักทายเขาเบา ๆ

นี่เป็นกลุ่มแฟนคลับคุณภาพ

แฟนคลับหน้ากลมคนหนึ่งบอกด้วยความตื่นเต้น “ตัวเล็ก! ฉันมาดักรอนได้เจอคุณที่นี่แล้วจริง ๆ!!”

ส่วถึงใจตั้งตัวไม่ทัน “พวกคุณรู้ได้ไงว่าผมอยู่ที่นี่”

แฟนคลับอีกคนบอกเขาด้วยอารมณ์ตื่นเต้นทว่าเป็นภาษา “ฉันเล่น

เป็นตัวประกอบที่กองถ่ายข้างๆ พวกเขายกบอกว่าคุณมักจะให้อูลาลามาซื้อ
ม้อดักให้ประจำ ฉันกับเพื่อนสาวก็เลยมาดักรออูลาลาที่นี่ ก็จะถามข่าว
คุณหน่อย ปรากฏว่าคุณมาเองเลย!”

อูลาลาเป็นชื่อที่แฟนคลับเรียกอูลาน่า

ช่วงก่อนมีแฟนคลับรู้สึกว่าคุณดูเลสลึงถึงใจได้ไม่ดี ฉายานี้จึงมี
ความหมายในแง่ลบเล็กๆ แต่เรียกไปนานๆ ก็กลายเป็นคำเรียกด้วยความ
เอ็นดูเสียแล้ว

สวีถึงใจรู้สึกเขิน “ผมมีเพื่อนคนหนึ่งเขายกบอกว่าอยากกินนะ”

แฟนคลับบ๊องปากหัวเราะ “ฉันเป่าหรือคะ เออละ พวกเรารู้แล้วว่า
ฉันเป่าอยากกิน ไม่ใช่ใจใจอยากกิน”

เมื่อครู้ทั้งสองมาด้วยกัน ชาวสื่อที่ว่าพวกเขาไม่กินเส้นกันย่อมถูก
ปัดตกไป

พวกเธอขอถ่ายรูปกับเขา สวีถึงใจก็อนุญาต

ถ่ายรูปเสร็จ พวกแฟนคลับยังบอกว่ากลิ่นตัวเขาหอมมาก ถามเขาว่า
ใช้น้ำหอมอะไร

สวีถึงใจหน้าขึ้นสีจางๆ ก่อนตอบมั่วไปยี่ห้อหนึ่ง น้ำหอมอะไร
บนตัวเขาเป็นกลิ่นของหลังเช่ซัดๆ

แฟนคลับยังพูดถึงหลังเช่ด้วย “ตัวเล็กค้อยๆ กินนะคะ พวกเรา
ไม่รบกวนแล้ว เทียงคินนี่เพลงใหม่ของพี่ชายจะวางขายแล้ว เราต้องกลับไป
ล้างมือรอเป็นผู้โชคดีชิงเซตแรก ต้องแย่งลายเซ็นของพี่ชายมาให้ได้!”

สวีถึงใจนิ่งอึ้ง “วันนี้วันที่ 19 เหนอ”

เขารู้ว่าเพลงใหม่ของหลังเช่จะออกวันที่ 20

แฟนคลับ “ใช่แล้ว!”

แฟนคลับไปกันแล้ว สวีถึงใจถึงเพิ่งได้สดว่าเขาอยู่กับหลังเช่อยู่ที่
โรงแรมกันนานแค่ไหน

ทั้งที่รู้สึกว่าคุณเวลาช่างแสนสั้น ที่แท้กลับนานถึงสามวัน!

กลับถึงโรงแรม สวีถึงใจซาร์จแบตเตอรี่มือถือถือเป็นสิ่งแรก

หลังเช่ส่งทิวทัศน์ให้เขาก่อนหน้านี่ไม่นาน [ขึ้นเครื่องแล้ว รีบ

เข้านอนล่ะ]

เข้านอนเร็วไม่ได้แล้ว

เขาเปิดแอปพลิเคชันเพลง เห็นโฆษณาวงจำหน่ายเพลง 'Like You' ของหลังเชื่ออยู่ในหน้าโฆษณาพอดี กดเข้าไปดูก็จะเห็นรายละเอียดรวมถึงการนับเวลาถอยหลัง

เพลงนี้ไม่มีมิวสิกวิดีโอและไม่มีภาพโฆษณา หน้าปกเป็นการไล่น้ำหนักสี่สไลด์เรียบๆ มีอักษรแค่ : Like You

ส่วถึงใจจำได้ว่าหลังเชื่อเป็นคนเขียนเอง

วันที่ 20 เดือนพฤษภาคม

วันแห่งความรักอันไร้รสนิยม

แต่พอเป็นหลังเชื่อทำแล้วกลับโรแมนติกสุดใจขาดดินไปเลย

พื้นที่ยังคั่นบู๊ป ส่วถึงใจก็กดปุ่มสั่งซื้ออย่างบ้าคลั่ง

แฟนเพลงกลุ่มแรกที่สั่งซื้อจะได้รับสิทธิ์สุดเป็นผู้โชคดีหนึ่งร้อยคนที่ได้รับลายเซ็นสดกับของขวัญที่ระลึกจากหลังเชื่อ บรรดาคนที่เคยฟังเวอร์ชันคอนเสิร์ตแล้วหาว่าเพลงนี้ไม่เพราะพากันกลืนน้ำลายตัวเอง เวลาเพียงสิบนาทีเพลงนี้ก็มียอดขายหนึ่งล้านชุดแล้ว

ไม่ง่ายเลยกว่าที่จะชำระเงินสำเร็จในหน้าชำระเงินที่ค้างแข็งก จนมีลิงก์แจ้งเตือนมาให้แชร์

ส่วถึงใจพิมพ์อะไรไปหลายคำ กดแชร์แล้วถึงเข้านอน

ตื่นมาเช้าวันรุ่งขึ้น หลังเชื่อแชร์โพสต์ของเขา

หลังเชื่อ 45361V : โทษว่าจะนอนเร็วไป นายอดได้ลายเซ็นแล้ว//

ส่วถึงใจ zzV : ผมมาเพื่อจุดเปอร์เซ็นต์การถูกรางวัล! (แสบะยิ้ม)
(แสบะยิ้ม) แชร์เพลง 'Like You' & ลิงก์

Flow ของส่วถึงใจกลายเป็นไฟทันที้

unkki

69

'Like You' ออนไลน์ไม่ถึงเจ็ดชั่วโมง ยอดขายในแพลตฟอร์มเพลง
ห้าแอปพลิเคชันใหญ่ก็สูงเจ็ดสิบล้านชุด มีมูลค่ายอดขายสูงจนน่าสะพรึง
ที่เกือบสี่สิบล้าน ไต่ขึ้นอันดับห้าของเพลงดิจิทัลประจำปี อีกทั้งยอดขายยังเพิ่ม
สูงขึ้นต่อเนื่องอย่างรวดเร็ว มีแนวโน้มจะทะลุเพดานภายในยี่สิบล้านชุด

สเตลล่าประกาศรายชื่อแฟนคลับผู้โชคดีทางออฟฟิเชียลแอ็กเคานต์
แฟนเพลงหนึ่งร้อยคนนี้จะได้รับลายเซ็นระบุชื่อคนรับจากหลังเซอ รวมถึง
น้ำหอมรุ่นลิมิเต็ดจากแบรนด์ส่วนตัวของหลังเซอและหมวกเบสบอลที่เป็น
แบรนด์ร่วมยอดนิยมด้วย เรียกได้ว่าเพื่อเป็นการตอบแทนแรงสนับสนุน
จากแฟนคลับ ครั้งนี้สเตลล่ามาพร้อมความจริงใจเต็มเปี่ยม ไม่แปลกที่เหล่า
แฟนเพลงจะแย่งกันหัวร้างข้างแตก

ว่าไปแล้วก็บังเอิญ หลังประกาศรายชื่อผู้โชคดี ตอนแรกบรรดา
แฟนเพลงต่างพากันกรีดร้องอยู่ใต้โพสต์ออฟฟิเชียลด้วยความอิจฉาริษยา
ไม่รู้ใครตาดีไปไล่อ่านรายชื่อผู้โชคดีทีละคน ครู่เดียวก็เห็นชื่อที่คุ้นตา
สรีถึงใจ zz

สรีถึงใจทปุมมัวช่วยอย่างบ้าคลั่ง แล้วระบบก็ลุ่มเข้ามาจริง ๆ

[มีแค่ฉันหรือเปล่าที่รู้สึกว่าคุณโชคดีคนนี้ไม่เข้าพวกเลยนะ]

[ฉันจะกดรีพอร์ต สเตลล่าเล่นไม่ซื่อ! หึ!! (หัวสั่นๆ)]

[?? พระเจ้า แบบนี้ก็ได้เหรอ (ริษยา) (ตาร้อน)]

[QAQ โดนคุณหนูดอร์เซนต์ได้รางวัลจริงเหรอเนี่ย! @สรีถึงใจ zz

คุณไปเจอกับหลังเชอส่วนตัวไม่ได้หรือไง ไม่แนตอนแรกอาจสุมเป็นฉันก็ได้ กระซิกๆๆ]

[ตัวเล็กดวงดีจัง!! นี่มันการสุมรางวัลอภิมหาโชคอะไรขนาดนี้!]

[อย่าถาม ถ้าก็แค้มแบบมัมหมี่ (จุดบุหรี)]

หลังประกาศข่าวอย่างเป็นทางการได้ไม่นาน สวีถึงใจที่ยังอยู่ในนิทรรศน์ไม่รู้เรื่องใดๆ ถูก@อย่างบ้าคลั่งได้ออฟฟิเชียลแอ็กเคานต์ เนื่องจากแฟนเพลงคนหนึ่งแชร์คอมเมนต์พร้อมรูปถ่ายได้ออฟฟิเชียลแอ็กเคานต์และถูกดันขึ้นเป็นคอมเมนต์ยอดนิยม

แตงโมกลมเกลี้ยง : แงๆๆๆ ฉันขอมอบตัว เมื่อคืนกลางดึกฉันเจอโจวโจวกับฉินเป่ากิ้นปิ้งย่างด้วยกันในร้านปิ้งย่างแพลงลอยที่โรงถ่ายทำ ฉันเป็นคนบอกให้เขาไปชิงรางวัลรอบวงขายรอบแรกเอง (รูป) (รูป) (รูป)

มีคนกดไลค์คอมเมนต์นี้สามหมื่นกว่าไลค์ คอมเมนต์ตอบกลับก็มากถึงเก้าพันกว่าคอมเมนต์

[ให้ตายเหอะ ฉันไม่รู้ว่าจะจริงจังสวีถึงโจวหรืออิจฉาคุณดี??]

[คติคลี่คลายแล้ว แฟนคลับคนนี้ดูแลตัวเองไปละกันนะ (มีไหวพริบ)]

[เธอเป็นแฟนเพลงตัวปลอมมัยเนี่ย เรื่องแบบนี้ให้คนวงในอย่างพวกเขารู้ได้ไงเล่า!]

[มาโลด ว่าไปแล้ว เราหิวพี่สาวคนนี้ออกไปกัน (ฉันก็อยากถ่ายรูปกับตัวเล็กจ้งงงงงง)]

[เพราะงั้นคือกินมื่อดีกเหมือนกัน แต่พวกดาราก็ยังผอมเพรียว คนที่อ้วนคือพวกเรา (หุบปาก)]

[เป่าเป่าบ้านฉันกับโจวโจวสนิทกันจัง]

[เพื่อนซี้อูเมก้าจู่มือกันไปกับกินมื่อดีกเนาะ ข้าสุด]

[หน้าตาดีทั้งสองคนเลย โจวโจวดูเหนื่อยนิดหน่อยนะ หางตาแดงเขียว ดูไม่เย็นชานาदनันแล้ว (น้ำลายไหล)]

ตอนเช้าหลังเชออาจเห็นคอมเมนต์ยอดนิยมที่ว่ากลางดึกแล้วยังกินมื่อดีก พร้อมทั้งเจอชื่อสวีถึงโจวในรายชื่อผู้โชคดี จึงได้แชร์ Flow ของเขาสวีถึงโจวอั้งนั้น

ความคิดแรกคือ เขาได้รางวัลแล้ว?

ตัวเขาที่ซื้อเครื่องตีฆราวาสหนึ่งก็ยังไม่เคยได้รางวัลฟรีอีกฆราวาสหนึ่งได้รางวัลแล้วจริงๆ หรือ!

แล้วก็น้ำเสียงของหลิงเซ่อ... ไหงเขาถึงมีความรู้สึกที่พวกเขาเปิดตัวกันแล้ว แถมยังกำลังอวดความรักกันอีก แบบนี้ไม่มีปัญหาจริงหรือ

สวีถึงโจวอ่านข้อความว่า 'ไหงว่าจะนอนเร็วไง' หลิงเซ่อไม่เคยพูดจาสนิทสนมแบบนี้กับเขาบน Flow มาก่อน เขาตื่นตื่นเกินไปจนมองข้ามข้อความว่า 'นายอดได้ลายเซ็นแล้ว'

[อ้ากกกกกกก ถูกคุมแล้วฟินจัง! พี่ชายก็คุมน่าสิ! (เว้าวอน)]

[คำขู่นี้ น้ำเสียงนี้ ถ้าไม่ใช่กำลังมีความรัก ฉันยอมเอาหัวให้เตะเลย]

[ลูกใจไม่ต้องกลัว ไม่ได้ลายเซ็นก็เซ็นบนตัวได้ (ไม่ใช่ อย่าตีम्मหมี่)]

[ไหงว่า...จะนอน...เร็ว! ฟังแล้วไอ้สุดๆเลย นัมนะไรกัน!]

[ฮ่าๆๆๆ ตัวเล็กคงไม่คิดไม่ฝันว่านอนไปตื่นหนึ่ง ลายเซ็นก็อดแล้ว]

[กรี๊ดดด เมื่อก็ฉันไปดูมาแล้ว ตั้งแต่เทพเซ่อสมัคร Flow มาเหมือนโพสต์ Flow แต่ละครั้งจะเกี่ยวกับตัวเล็กตลอดเลย!]

แต่เหตุผลที่ทำให้ Flow ของสวีถึงโจวแตกต่างไม่ใช่แค่เรื่องนี้เท่านั้น

เนื่องจากเป็นช่วงกลางดึก รูปที่แฟนคลับถ่ายกับเขาแสงจึงไม่ค่อยดีนัก มีน้อยหรือจุดรบกวนในภาพไม่น้อย แต่ก็ยังจับจุดผิดสังเกตได้ พวกเขาขยายรูปจนมีขนาดใหญ่สุด

ต้นฤดูร้อน สวีถึงโจวยังสวมเสื้อยืดแขนยาวตัวใหญ่ ที่คอยังมีผ้าพันคอผืนบางเด่นสะดุดตา ประกอบกับใบหน้าฟ้าประทานของเขา มองเผินๆ แล้วมีกลิ่นอายของสตรีตแฟชั่น

ส่วนบริเวณที่ถูกขยายบังเอิญเป็นได้ผ้าพันคอ ส่วนที่จีของสร้อยคอโผล่ออกมาอยู่ด้านนอก แม้จะมองไม่เห็นรายละเอียด แต่คนที่คุ้นเคยกับสร้อยคอรุ่นนี้มองปราดเดียวก็รู้ทันที

[ดาวเคราะห์ คอลเล็กชัน 001 ของพอล ฟินนีย์ รุ่นเดียวกับของหลิงเซ่อเมื่อสี่ปีก่อน หาซื้อไม่ได้แล้ว พิสูจน์เสร็จสิ้น]

[เมื่อก่อนไม่เคยเห็นใส่เลย เพราะนั่นคือเส้นเดียวกับที่หลังเซ่อใส่ห่อ!!
(กรี๊ดร้อง)]

[สรว้อยคอใครก็ซื้อได้ ทำไมต้องอ้างว่าเป็นพี่ชายให้ด้วยอะ (เซ็งวะ...
อย่าดึงพี่ชายฉันมาเกี่ยวได้ไหม)]

[ช่วงคอนเสิร์ตยังเห็นหลังเซ่อใส่อยู่เลย!]

[เดี๋ยวก่อน (อุตุปากร้องไห้) เพื่อนฝูง วันนี้คือ 520! (อุตุปากร้องไห้)]

[ไชยทัส! 'Like You'! เพราะนั่นที่ปล่อยเพลงวันนี้ต้องมีเหตุผลซัวร์!!]

[ตัวเล็ก พวกคุณกำลังมีความสัมพันธ์กันใช่ไหม!!! เรื่องจริงใช่ไหม!!!
เพราะนั่นพี่ชายถึงได้กุมคุณใช่ไหม!!!]

[กรี๊ดดดดดด โคตรฟิน โคตรหวานฉ่ำ!!!]

[รักเธอก็เอาสรว้อยฉันให้เธอ! ตอนนี้นั้นพูดอะไรไม่ออก อยากกรี๊ด
ลูกเดียว! ฉันชิตแล้วววว]

[ฉัน! ขอ! ย้า! อึก! ครั่ง! หลังถึงเป็นอู้งจริง!!!]

[วันที่หลายวันก่อนพี่ชายบอกว่าไม่สบาย ไม่ได้ออกอีเวนต์ คือไป
โรงถ่ายทำใช่ไหม...]

[วอนผู้เชี่ยวชาญปรับรูปที ฉันอยากส่องว่าคอของถึงใจโจมีแผ่น
ติดต่อมพีโรโมนมัย!!!]

ส่วถึงใจเย็นวาทคือ ยกมือลูบแผ่นติดต่อมพีโรโมนหลังคออัตโนมัติ
คราวนี้ไม่ใช่แค่ลูบโดนแผ่นติดต่อมหลังคอ ยังจับเจอสรว้อยคอที่อุ่นเพราะ
อุณหภูมิร่างกายเส้นนั้นด้วย

แผ่นคลับพวกนี้เป็นปีศาจหรือไง!

พวกเขาเหมือนมีตาพิพย์ อะไรก็ได้! ข้อความส่วนตัวของส่วถึงใจ
แทบจะระเบิด...ดีมาก ครั่งแล้วครั่งเล่า เรือของเขากับหลังเซ่อมีลูกเรือ
เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ Flow ของเขาก็จะยิ่งอยู่ยิ่งเป็นที่จับตา ก่อนที่พวกเขาจะ
ประกาศความสัมพันธ์ นอกจากเปิดโหมดแก๊งตายแอบส่องชาวบ้านเขา
เฉยๆ เขาก็ไม่กล้าโผล่หัวไปบน Flow อีกแล้ว!

การแก๊งตายเป็นทางเลือกที่ดี

การแชร์โพสต์ของหลังเซ่อ ส่วถึงใจไม่กล้าตอบกลับในที่สาธารณะ

ได้แต่ใช้ทีคิวเซตส่งข้อความให้หลังเชอ

พวกเขาใช้แอปพลิเคชันที่มีความเป็นส่วนตัว คงไม่มีใครพบพิรุณ
แล้วมั้ง!

สวีถึงโจว [ลายเซ็นของผอมมมมมม (เว้าวน) ผมงูกรางวัลแล้ว คุณ
ไม่ใช่ช่องทางออฟฟิเชียล ตัดสิทธิ์ผมไม่ได้สิ]

หลังเชอตอบกลับเร็วทีเดียว [ในฝันมีทุกอย่าง]

สวีถึงโจว [ผมนอนหลับสบายดีจริงๆ! กระปรี้กระเปร่า! ไม่่วงเลย
สักนิด! นอนชดเชยเมื่อหลายวันก่อนจนเต็มอิมแล้วด้วย!]

หลังเชอ [งั้นไม่เจ็บแล้วเหรอ]

สวีถึงโจว [...]

อัลฟาท่านนี้ ถ้าผมไม่แกลังร้องว่าเจ็บแล้วที่ท่านจะหยุดไหม

สวีถึงโจวเปลี่ยนเรื่องคุย [เหมือนพวกเขาจะรู้ว่าพวกเราคบกันแล้ว]

ซึ่งใจอยู่ครู่หนึ่งเขาก็ทำเป็นเสริมอีกประโยคอย่างปากไม่ตรงกับใจ
[ให้พี่หวงหาคนมาลบนเมนต์ใหม่]

ตอนนี้พวกเขายังไม่เปิดตัว สวีถึงโจวก็ได้รับคำวิจารณ์ทั้งในแง่ดีและ
ร้ายแล้ว

นอกจากคำชื่นชมชื่นหน้ากับแสดงความยินดีแล้ว ก็มีคนไม่น้อยถากถาง
ว่าเขาเกาะกระแสหลังเชอ ถ้าเปิดตัวจริง เขาก็จินตนาการถึงภาพอันรุนแรง
นั้นได้

หลังเชอ [นายกัลวคนอื่นรู้เหรอ]

สวีถึงโจวไม่กลัว

การเปิดเผยความสัมพันธ์กับคนที่ตัวเองชอบ ประกาศว่าคนคนนี้เป็น
ของตัวเองเท่านั้น ถ้ามั่นใจว่าใครไม่ยากทำแบบนั้นบ้าง

ว่าการแสดงความยินดีนั้นมิเจตนาอื่นแอบแฝงมาด้วย...โดยสรุป
แล้วนี่ยังไม่ใช่งหะเหมาะ แม้เขาจะไม่มีทางไล่ตามระยะห่างระหว่างหลังเชอ
กับเขาได้ตลอดไป แต่เขาเองก็เป็นผู้ชาย อยากปรากฏกายเคียงคู่กับหลังเชอ
ที่เสมือนเทพบุตรต่อสาธารณะด้วยระยะห่างที่ใกล้กว่านี้ ไม่ใช่ในสถานะตัว
สร้างบรรยากาศในรายการวาไรตี้ๆตอนนี้

สวีถึงโจวมีความรู้สึกที่ตัวเองต่ำต้อยอยู่บ้างเหมือนกัน

หลังเชื่อไม่ได้คาดคิดนั้น เพียงส่งข้อความมาสองข้อความ

หลังเชื่อ [ไม่ต้องอธิบาย ปล่อยไปตามธรรมชาติ]

หลังเชื่อ [ฉันอยากให้พวกเขาารู้ตั้งแต่ตอนนี้น่าายก็คือโอเมก้าของฉัน]

สวีถึงโจวอ่านประโยคนั้นอยู่หลายรอบ เขามองจุดประสงค์ของหลังเชื่อ

ออกอย่างชัดเจนและแจ่มแจ้ง หลังเชื่อไม่มีทางปิดบังความรักของพวกเขา

และยังไม่มีทางปฏิเสธความจริงที่พวกเขาคบกันแล้ว

ให้พวกเขารู้ว่านายเป็นโอเมก้าของฉัน

ถ้อยคำนี้ทำให้หัวใจของสวีถึงโจวสั่นไหว

ความรู้สึกหวานและผาดผสมปนเปกันไปหมด เต็มหัวใจของเขาให้
เต็มตื่น อยากโผล่เข้าอ้อมกอดของอีกฝ่ายเดี๋ยวนี้

ราวกับอ่านความคิดทั้งหมดทั้งมวลของเขาได้

หลังเชื่อส่งข้อความเสียงมา “สวีถึงโจว มีฉันอยู่ นายไม่ต้องกลัว”

ไม่กลัว

สวีถึงโจวคิดในใจ

เขาแค่โอบบั้นไปหาหลังเชื่อสุดกำลังก็พอ

ดวงดาวที่สว่างไสวที่สุดดวงนั้นรอเขาอยู่เสมอ

สวีถึงโจวเปิดหน้า Flow ของตัวเอง ตอบกลับโพสต์แชร์ของหลังเชื่อ

ปราศจากความลังเลใดๆ อีก

สวีถึงโจว zzV : รับซื้อลายเซ็นที่ระลึก ‘Like You’ ในราคาสูง ผู้ชาย
จะได้รับสิทธิกินปิ้งย่างมื้อดึกแล้วไม่ถูกจับได้ แม้แต่เด็กข้างบ้านก็ยังอยาก
จนร้องไห้ (ยิ้มมุมปาก)

[คอมเมนต์มีแต่ฮาๆ ๗๗๗]

[เทพเซ่อถือมีดบึ่งมาแล้ว!]

[อย่างเง้อะ! เดี่ยวจะหัดไว้บ้าง ฮ่าๆ ๗๗]

[น่ารักจัง แต่ไม่อยากให้ลายเซ็นคุณอะ (ซึน)]

มีคนก๊าดไม่ปล่อย ถามว่าสร้อยเส้นนั้นหลังเชื่อเป็นคนให้ใช้หรือไม่

วันถัดมาหลังเชื่อไปถ่ายแบบนิตยสารแล้วตอบคำถามนี้ด้วยตัวเอง

เบื้องหลังการสัมภาษณ์ของนักข่าวที่ถามถึงความคิดเห็นของหลังเชอ
ที่มีต่อการคาดคะเนต่างๆของแฟนคลับเรื่องสวี่ออยคอ เขาตอบเรียบๆเพียง
สี่คำก็ยึดพื้นที่ฮ็อตเลอร์ชทันที

#หลังเชอ : ยายากให้กี้ให้#

แยกกับหลังเชอมาครึ่งเดือน แต่ละวันผ่านไปช้าเหมือนแรมปี ยายากบั้งกลับ
เมืองหลวงทันทีทันใดใจแทบขาด

แต่เมื่ออรอถึงวันปิดกล้องส่วนของเขาจริง สวี่ถึงใจกลับรู้สึกเวลาที่
ช่างผ่านไปเร็วเหลือเกิน เผลอแป๊บเดียวก็จบลงแล้ว

ซึ่งเหยาตายด้วยน้ำมือของหลูชีว ถูกวางยาพิษจนเลือดดอกทวาร
ทั้งเจ็ด

สวี่ถึงใจนอนอยู่บนพื้นจนได้ยินผู้กำกับสั่ง “คัต!”

จากนั้นก็ได้ยินผู้กำกับบทแจ้งว่า “ซึ่งเหยา ชื่นที่หนึ่งร้อยสามเสร็จสิ้น
ปิดกล้องอย่างเป็นทางการ!”

สวี่ถึงใจได้รับอั่งเปาสำหรับตัวละครที่ตาย เขาไม่รู้จะร้องไห้หรือซาดี
เสียงแสดงความยินดีดังจากรอบทิศ เขาสวมกอดกับทุกคนในสภาพ
ใบหน้าซีดเลือดปริ่ม เป็นการอำลากองถ่าย ไม่รู้ทำไมเขาถึงร้องไห้ น้ำตา
ผสมเลือดปริ่ม ภาพนั้นสยองไม่เบา ตากล้องที่ถ่ายเบื้องหลังก็ช่างใจไม่
ไ่สระกำ แฟนกล้องมาที่ใบหน้าซีริวซีเห่ของเขาไม่ไปไหนเลยทีเดียว

วันที่ออกจากกองถ่ายทุกคนกำลังถ่ายละคร ฉินเป่ากับเซียวหยาง
ยังต้องถ่ายกันต่ออีกครึ่งเดือน เขาออกจากกองถ่ายตามลำพัง ทุกคนนัดแนะ
กันว่ากลับเมืองหลวงแล้วค่อยนัดสังสรรค์กัน

สองเดือนแล้ว สัมภาระของสวี่ถึงใจยังอยู่ยั้งเยอ อนุหน่าจัดการ
โหลดสัมภาระทั้งหมด

ทั้งสองขึ้นเครื่องบิน พนักงานต้อนรับเอาแต่มาถามเขาว่าต้องการ
อะไรไหม เหมือนมาเพื่่อมองเขาลักแวบสองแวบอย่างไ่อย่างนั้น

ช่วงนี้สวี่ถึงใจเล่นอินเทอร์เน็ตน้อยมาก เขารู้ว่าความสัมพันธ์ของเขา
กับหลังเชอจัดอยู่ในสถานะ ‘คนทั้งโลกเดากันได้ว่าพวกเรากำลังคบกัน แต่

พวกเรายังไม่ยอมรับ’ ฉะนั้นจึงไม่ยอมรับรู้สิ่งรบกวนจากภายนอกนัก

หวงเขียนกับซือเถียว่าห์ลับตาข้างหนึ่งกับเรื่องนี้ เพียงเปิดให้สัญญา
การแสดงเข้ามาไม่ขาดสาย แล้วเลือกบทละครดี ๆ หลายบทมาให้เขาดู

พนักงานต้อนรับบนเครื่องบินคนนั้นค่อนข้างรักษามารยาท สวีถึงใจเอง
ก็ปฏิบัติกับเธออย่างสุภาพ

เธอบอกว่าเป็นแฟนคลับของหลิงเซ่อ ทั้งยังถามว่าสวีถึงใจกับหลิงเซ่อ
คบกันจริงไหม

สวีถึงใจ “คุณอย่าบอกคนอื่นล่ะ”

พนักงานต้อนรับพยักหน้าหงิกหงัก “อืม ๆ”

บรรยากาศนั้นแสนพิศวง

อย่างไรก็ไม่มึนงง ไม่ทั้งหลักฐานไว้อยู่แล้ว จึงอดไอ้อวดไม่ได้

เขายอมรับว่าตัวลอยนิด ๆ

เป็นครั้งแรกที่สวีถึงใจยอมรับเรื่องนี้กับคนแปลกหน้า เขากล่าว
เสียงเบา “เป็นเรื่องจริง หลิงเซ่อ...เป็นอัลฟ่าของผม เรากำลังคบกันจริงจัง
อยู่”

พนักงานต้อนรับปิดปากหัวเราะเบา ๆ จนไหล่สั่น

สวีถึงใจ “...”

เขาดูไม่เหมือนกำลังพูดความจริงหรือ

บรรยากาศคือหลักอิเลี่ยนนิด ๆ เขาจึงลองผ่อนคลายความกระอัก-
กระอ่วน “ฮา ๆ ๆ ผมแค่ล้อเล่น!”

ทันใดนั้นก็รู้สึกหนักที่กระหม่อม มีคนทาบทามมือใหญ่ลงมา

สวีถึงใจหันไปมอง ไม่รู้ว่าอัลฟ่าของเขาปรากฏตัวบนที่นั่งด้านหลัง
ตั้งแต่ตอนไหน มิน่า เขาถึงรู้สึกคุ้นกับกลิ่นอายบริเวณนี้!

เมื่ออยู่ต่อหน้าคนนอก หลิงเซ่อแค่เลิกคิ้ว “อึ้งเหรอ ว่างพอตี ก็เลย
มารับนาย”

สวีถึงใจ “!!!”

นี่มันบนเครื่องบินนะ!!

คนคนนี้อลอยมาจากฟ้าเหรอ!

ดวงตาสีถึงใจเป็นประกาย

มารับเขา? นั่งมาแล้วค่อยนั่งกลับโดยเฉพาะเธอ!

หลังเชื่อบอกเสียงเรียบ “ฉันชอบนั่งเครื่องบินไม่ได้หรือไง”

หากไม่ใช่ว่านั่งมานั่งกลับก็เจอพนักงานต้อนรับคนเดียวกันก็จะดีกว่านี้

ตัวอย่าง

ดาวเคราะห์น้อยดวงนั้น เหยียงให้ฉันมารักกับนาย 3
小行星

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)
378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170
โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th
www.amarinbooks.com @amarinbooks Lilac.Novel Lilac_Novel

Published originally under the title of 《小行星》(Xiao Xing Xing) Volume 3
Author © 微风几许 (Wei Feng Ji Xu)

Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司
(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)

Thai edition copyright © 2025 Amarin Corporations Public Company Limited
Arranged through JS Agency Co., Ltd.
All rights reserved.

Illustrations by 红茶 (Bambino)

Illustrations granted under license granted by Reve Books Co., Ltd. (Pinsin Publishing)

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้บริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดสามารถหนีจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์
และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-8181-8

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกตุ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิธกพันธ์
รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธีวงศ์ • ที่ปรึกษา อองอาจ จิระอร • บรรณาธิการบริหาร ปริญดา มั่นสมันตรี
บรรณาธิการ ชลลดา ชลาคล, หนึ่งธิดา กังวาลนิธิพงศ์ • บรรณาธิการต้นฉบับ สุชาสินี วรรณสิทธิ์
ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรลักษ์ณีน เขยกลั่น • ศิลปกรรมปก ศิริพร เสนายอด
ออกแบบรูปเล่ม ญาณิกา อยู่ยิ่ง, จรินทร์ย์ คำจันทร์ • พิสูจน์อักษร สุภาวดี สุขสมัย, สุนทรีย์ ไกรวิจิตร

หัวใจที่มอบให้คนคนหนึ่งไปแล้ว ไม่มีวันทวงคืนกลับมาได้อีก
...เหมือนดาวเคราะห์น้อยที่พุ่งชนโลกแล้วปักหลักอยู่ที่นั่นตลอดกาล...

สวิตโจว นายแบบโอเมก้าที่สูญเสียความทรงจำช่วงหนึ่งของชีวิตไป
กำลังมุ่งสู่เส้นทางใหม่ของชีวิต
โดยเซ็นสัญญาเข้าเป็นศิลปินของบริษัทระดับประเทศ
ซึ่งหาญไม่ว่าการก้าวเท้าเข้าสู่วงการบันเทิงในครั้งนี้
จะทำให้เขาได้มาพบกับ **หลิงเช่อ** อัลฟ่าหนุ่มซูเปอร์สตาร์แถวหน้าของวงการ
ซึ่งเขานั้นเป็นแฟนคลับของอัลฟ่ามานานเท่าที่จำความได้
แต่ท่าทีของหลิงเช่อที่มีต่อเขาทำไม่ได้เย็นชานักนะ
เขาทำอะไรผิดไปอย่างนั้นหรือ

“อยากให้ผมสอนเขา รอชาติหน้าเถอะ”

18+

หมวดนวนิยาย

